

„Őseink nyomában” területi honismereti pályázat

2016

II. Családban maradt

Az aranykezű nagyapám

Készítette:

Magó Réka

8.a osztályos tanuló

Felkészítő tanár:

Katonáné Hajdu Ilona

Thurzóné Mustos Ildikó

Balassi Bálint Általános Iskola Tinódi Sebestyén Tagiskola

Eger, 2016

Tartalom

1. Bevezetés	2
2. Nagy-ükapám.....	2
3. Petőfi-brigád felderítő csapat.....	5
4. Fafaragás.....	5
5. Záró gondolatok.....	9
6. Felhasznált irodalom.....	10

Saját fotó 2003 Nagyapámmal

1. Bevezetés

A nevem Magó Réka, az Egri Balassi Bálint Általános Iskola Tinódi Sebestyén Tagiskolájának 8. osztályos tanulója vagyok. Néhány tatám Rabbitovszki Tibor, akiről ezt a dolgozatot készítettem. Néhány embernek furcsa lehet azt olvasni a „papa” helyett hogy „tata”, de mivel a szüleim 1991-ig a régi Jugoszlávia területén, vagyis a mostani Szerbiában éltek és az összes rokonom a mai napig Bácska Topolyát hívja szülővárosának, ezért ez a kifejezés rám is rám ragadt, mint a legtöbb vajdasági gyerekre.

Ezt a dolgozatot édesanyukám apukájának (anyai nagyapám) emlékére készítettem, aki 2012 szeptemberében hunyt el. Szeretném, ha több emberhez is eljutna mennyi mindent tett élete során. Nagyapám kiváló fafaragó volt, gyönyörűen rajzolt, festett és verseket írt.

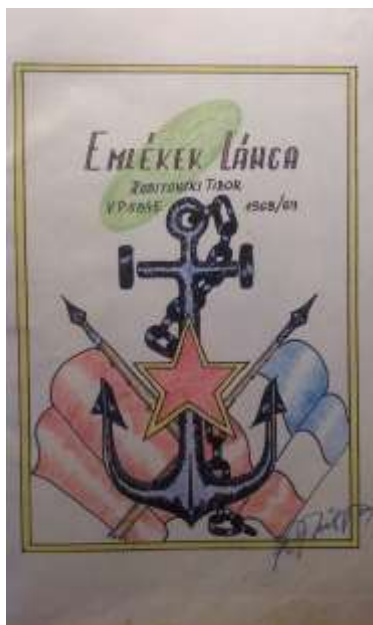
Ismeretgyűjtési módszereim

Empirikusan, családi beszélgetések során gyűjtöttem össze kedves nagyapámról az emlékeket és a saját élményeimre hagyatkoztam. Teoretikusan gyűjtöttem össze ismereteinket a különböző szakkönyvekből, folyóiratokból és az internetről.

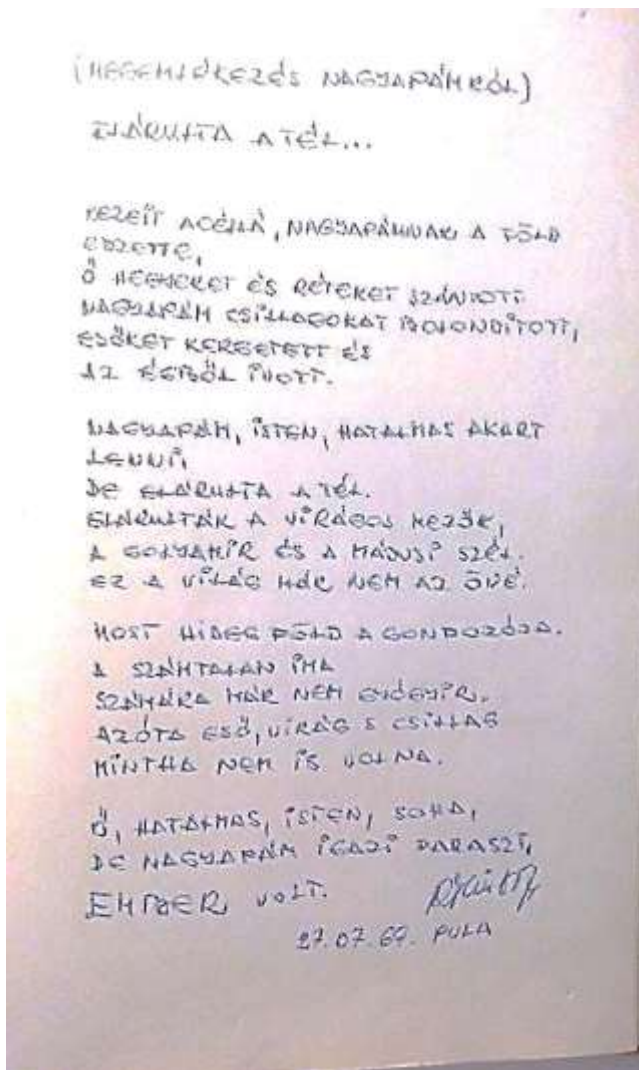
2. Nagy-ükapám

Rabbitovszki Tibor becézett nevén Rabi, 1948. május 25. én született Morovicán a mai Bácskossuthfalván. Gyerekkora nagyon nehéz volt ugyanis édes anyukája 9 hónapos korában elhagyta így nagyszülei nevelték fel, akiket nagyon szeretett. A középiskola befejezése után kötelező katonai szolgálatát a Jugoszláv Néphadseregben töltötte 1967-1969-ig Pulán a Horvátországi tengerpartnál. Ez a 2 év alatt egy általa készített könyvbe „Emlékek Lánca” címen rengetek rajzot és verset megörökölhattünk. A jobb oldalon egy róla készült portré látható, amit ő maga rajzolt.

Saját családi fotók: 1969

A könyvet lapozgatva, többször átolvasva alaposan megnézve, arra jutottam, hogy ez nem csak egy egyszerű emlékkönyv, amibe hobbiból rajzolgatott, hanem egy úgy nevezett naplónak is hívhatjuk, amibe ebben a nehéz időkből leírhatta, kiadhatta magából a gondolatait. A lapokat átnyálazva egy versre bukkantam, amit az üknagyapám, vagyis az ő nagyapja emlékére írt. Egyértelműen látszik mennyire tisztelettel volt felé és hálás volt, hogy felnevelte és szerette.

(Megemlékezés nagyapámról)

Elárulta a tél...

Kezeit acéllá, nagyapámnak a föld edzette,
Ő hegyeket és réteket szántott.

Nagyapám csillagokat bolondított,
esőket kergetett és az égből ivott.

Nagyapám, isten, hatalmas akart lenni,
De elárulta a tél.

Elárulták a virágos mezők,
A gólyahír és a májusi szél.
Ez a világ nem az övé.

Most hideg föld a gondozója.

A számtalan ima

Számára nem gyógyír.

Azóta eső, virág s csillag

Mintha nem is volna.

Ő, hatalmas isten soha,

De nagyapám igazi paraszt,

EMBER volt.

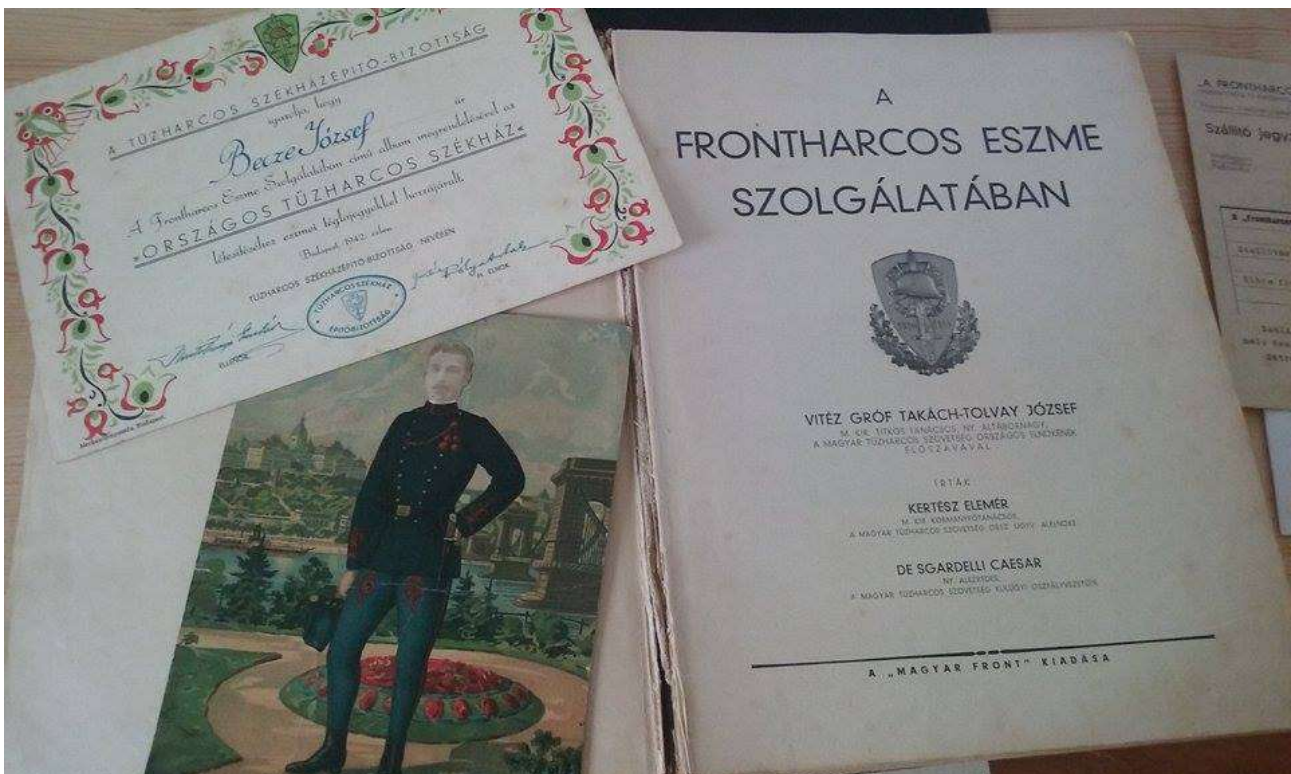
Kicsit utána nézve, kutatva az üknagyapám után egy könyvre bukkantam, amiben a neve olvasható. A könyv címe: A frontharcos eszme szolgálatában

Amiben ezt olvashatjuk:

”Becze József trafikos. Bácskossuthfalva. 1895. Bácsstopolya. Bevonult a 6. hadtest gyalogezredéhez Szabadkára. 1914-1915-ig az orosz harctéren küzdött, ahol súlyosan megsérült.”

Miután ezt elolvastam hosszas faggatásba kezdtem, hogy megtudjak többet a szüleimtől Becze tatáról. Ki is derült, hogy a „súlyosan megsérült” mögött az áll, hogy sajnos elvesztette a lábát. Ahogy lapozgattam a könyvet két lap közé beszorulva megtaláltam egy fiatalkori képet róla és egy oklevelet amin ez állt:

„A tűzharcos székházépítő-bizottság igazolja, hogy Becze József úr A Frontharcos Eszme Szolgálatában című album megrendelésével az Országos Tűzharcos Székház létesítéséhez eszmei téglajegyekkel hozzájárult. Budapest 1942.évben.”

Saját családi fotó Becze tatáról 1915

3. Petőfi-brigád felderítő csapat

A következő meghatározó szakasz az életében a Petőfi-brigád felderítő csapat volt, aminek papám volt a parancsnoka. Ez egy cserkész egyesület volt a 70-es évek elejétől, ami annyira hosszan tartott, hogy még anyukám is rendszeresen részt vett a programokban fiatal korában. Önként vállalta, hogy a központ falait festett képekkel díszítse. A képen szemmel látható mennyire jó volt a kézügyessége. Az évek alatt rengeteg táborozatást szervezett a régi Jugoszlávia területén.

Saját családi fotó 1983

4. Fafaragás

S végül elérkeztünk arra a pontra, amikor már a fafaragással is elkezdett foglalkozni. Először csak fogott egy fadarabot és elkezdett motívumokat faragcsálni majd már egészen szép képeket is, amik a kezdetben csak az ő háza falait ékesítette. Később volt, hogy el is ajándékozott belőlük egy párat. Néhány munkáját, amelyek nekem a legjobban tetszettek szeretném bemutatni.

Saját családi fotók 2006

Persze utána ezt nem csak hobbiból csinálta, hanem felkérték hogy óvodák játszótereit, vagy különféle bútorokat készítsen. Ő pedig közösségi munkának el is vállalta természetesen soha nem fogadott el érte semmit. Az internetet böngészve több 2005 és 2006-os bejegyzést találtam Rabitovszki Tiborról. A magyarszo.com-on ezt olvashatjuk:

„Örömmunka az óvoda udvarán

Ha van örömmunka, talán létezik örömmunka is. Ez jutott eszembe, amikor a napokban a Bambi központi épületének udvarán fűrészelő, kopácsoló, nagy farönköket cipelő fafaragók közelében jártam. Az új játékok szombat esti ünnepélyes átadásáig sok a munka, szinte egész nap van mit csinálni, így **Rabitovszki Tibort, a fafaragótábor munkájának koordinátorát is**, mivel éppen a homok érkezett, munka közben kértem meg a fafaragótábor munkájának ismertetésére.

- Tavaly hét fafaragó tíz játékot készített, az idén is ennyien jöttünk össze, a munkánk eredménye is hasonló lesz, némi újítással. Készítünk egy házikót csúzdával, homokozóval. Egyébként libikókákkal, láncos hintákkal gazdagítjuk a játszóteret. A Gorica óvodába, mivel nincs udvaruk, két igazi hintalovat ajándékozunk, melyeket az épületben használhatnak majd.”¹

¹ <http://archiv.magyarszo.com/arhiva/2006/08/18/main.php?l=b19.htm> 2016.04.04.

Amikor ez a játszótér épült én 4 éves voltam és elsőként kipróbálhattam az új fából készült játékokat. Készült is egy fénykép, amin elől ülök kék ruháskában mellettem pedig tatám foglennie essek.

Saját családi fotó 2005

A munkáján kívül szabadidős tevékenységnek vállalta el ezt a sok feladatot szintén a honlapon találva olvastam azt is, hogy részt vett babgulyás zsűrizésében is mint a topolyai helyi közösség vezetője.

Nem csak fát faragott volt, hogy csontot is. Anyukámat például nőnapra egy csontból faragott vázával lepte meg.

Apukám mindig hatalmas tisztelettel volt papám felé. S neki is megjött a kedve faragni szóval papám tanítgatta és a későbbi idők folyamán együtt dolgoztak. Az első közös faragásuk a mai napig az elő szoba falát díszíti. Édesapám látható fafaragás közben a jobboldali képen.

Saját családi fotók

Innentől kezdve apukámnak is ez lett a hobbija és amikor csak tudott besegített papámnak. Az előszobánkban lévő padot, asztalt is ők készítették. Majd pedig amikor meghalt édesapám elhatározta hogy, egy kopjafát farag az emlékére amit a sírhoz teszünk. Ez az ötlet meg is valósult.

5. Záró gondolatok

Véleményem szerint nem elterjedt a fafaragás a mai generációnál, pedig rendkívül hasznos és jó időtöltés. Büszke vagyok, hogy papám ezzel is foglalkozott és nagyon sok vajdasági gyereknek okozott örömet azzal, hogy rengetek játszóteret az ő vezetésével építhettek. Remélem sikerült megmutatnom mennyire csodálatos ember volt és mennyi mindent tett élete során a közösségért. Remélem a dolgozatom által több ember is megismerheti az életét. Méltónak találtam, hogy a sírja, -amely a topolyai temetőben található- felé apukám keze által készített kopjafa került és teljesen biztos vagyok benne, hogy hatalmas büszkeség és hála töltötte el, amikor fentről megpillantotta.

Saját családi fotók

6. Felhasznált irodalom

- Kertész Elemér: A frontharcos eszme szolgálatában. Bp.: Magyar Front, 1942.
- <http://archiv.magyarso.com/arhiva/2006/08/18/main.php?l=b19.htm> 2016.04.04
- Családi beszélgetések, emlékek és saját élményeim